

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. Перник, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разглежда докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20221700100224 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са иски от Е. К. М. и Е. З. П. срещу Народното събрание на Република България за заплащане: 1) на осн. чл. 2в, ал.1, т. 2 ЗОДОВ сумата от 100 000 лв. на първата ищца и сумата от 80 000 лв. на втората ищца – обезщетение за причинени на ищите имуществени вреди, свързани с въвеждането на изискванията на Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009г. относно застраховката „гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка, осъществено чрез приемането на Кодекса за застраховане и създаване и поддържане на законодателство /чл. 565, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КЗ/, с което не са гарантирани вземанията по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при несъстоятелност на клон на застраховател на държава членка, регистриран в България само за извършваната чрез клона дейност в страната, както и не е предоставена възможността на лица с подобни вземания да получат плащания в рамките на законовата гаранция от български Обезпечителния фонд, представляващо достатъчно съществено нарушение на нормите на Европейския съюз, съдържащи се в Хартата на основните права на ЕС /чл. 20, чл. 21, чл. 36, чл. 38 от Хартата/, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът по подробно изложени съображения оспорва изцяло исковите по основание и размер. Счита, че не са налице кумулативните елементи от фактическия състав на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушено право на ЕС - общностна норма- директива или с друга норма на правото на ЕС и ХОПЕС, която предоставя права на частноправни субекти, достатъчно сериозно нарушение на общностната норма и пряка причинна връзка между нарушението и вредата, като подробно обосновава липсата и недоказаността на всеки от тях. Ищите са упражнили осигурените им от законодателя възможности за защита на своите права. Налице е влязло в сила решение, обвързващо и застрахователя, според което виновното за ПТП лице е осъдено да им плати

обезщетение за причинените им неимуществени вреди. Предявен е и иск срещу застрахователя по чл. 380 КЗ. Използван е и законовият механизъм в производството по несъстоятелност, предоставящ възможност на кредиторите да се удовлетворят от имуществото на застрахователя - ищците са предявили възникналите вземания срещу „Olympic Insurance Co. Ltd“, Кипър пред неговия синдик. В конкретния казус липсват въобще данни за настъпили за ищците имуществени вреди, както претърпени загуби, така и пропуснати ползи.

Прокуратура на Република България изразява становище за неоснователност на исковите претенции и не следва да бъдат уважени.

Пернишкият окръжен съд, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема от фактическа и правна страна следното:

Не се спори между страните и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че с Присъда № 9/06.06.2018г. по НОХД № 58/2018г. на ПОС, В.В.В. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 343, ал. 4, вр. ал. 3, б. "б", вр. ал. 1, вр. чл. 342, ал. 1 от НК за това, че на *** в ***, на кръстовището между ул. *** и ул. ***, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил "Фолксваген Голф" с рег. № ***, нарушил правилата за движение по пътищата и по непредпазливост причинил смъртта на З.М.З.. Виновият водач има договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите със ЗК Олимпик АД, регистрирана в Република Кипър, действаща в България чрез регистриран клон - ЗК "Олимпик - клон България" КЧТ със срок на покритие към момента на настъпване на застрахователното събитие - ***

С влязло в сила Решение № 260036/31.07.2019г. по гр. д. № 628/2018г. на ПОС, В.В.В. е осъден да заплати на Е. К. М., сумата от 100 000 лв. и на Е. З. П. сумата 80 000,00 лв., заедно със законната лихва, считано от *** до окончателното плащане, представляващи обезщетения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на съпруга и баща им З.М.З. на ***, вследствие ПТП, при което В.В.В. в качеството на водач на лек автомобил марка "Фолксваген", модел "Голф", с рег. № *** нарушил правилата за движение по пътищата и по непредпазливост причинил смъртта на З.М.З., за което е признат за виновен влязла в сила Присъда № 9 от 06.06.2018 г., постановена по НОХ дело № 58 по описа на Окръжен съд Перник за 2018 г. Решението по гр. д. № 628/2018г. на ПОС е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ответника: Застрахователно дружество "Олимпик – клон България" ЕООД, с ЕИК: 200737120, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. Гоце Делчев № 142-142А.

Видно от приложеното към исковата молба Определение № 22453/14.10.2018 г. по гр.д. № 2943/2018 г. на СГС, I ГО, 23 състав, ищците са предявили и иск по чл. 380 КЗ срещу ЗК Олимпик - „Olympic Insurance Co. Ltd“, регистрирана в Република Кипър, за сумата от по 200 000 лЕ., представляваща неимуществени вреди от същото ПТП.

На 24.09.2019 г. ищците са предявили вземанията си пред синдика на „Olympic Insurance Co. Ltd“, Кипър, чрез клона в България, в размер от по 100 000 евро.

За ангажиране отговорността на държавата в лицето на ответника Народното събрание на Република България, като процесуален субституент на държавата по иск с пр. осн. чл. 2в, ал.1, т. 2 ЗОДОВ за нарушаване правото на ЕС е необходимо ищецът да докаже кумулативно следните материалноправни предпоставки, посочени в решения на Съда на ЕС (Frankovich and others v. Italian State; Brasserie du Pecheur и Faactortame; Kobler): 1/ нарушение на правна норма на ЕС, която предоставя права на частноправни субекти; 2/ нарушението да е "достатъчно съществено", като е необходимо да се установи наличието на обективно настъпил вредоносен резултат (който следва да бъде конкретно установен като проявление и като обем); 3/ да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда.

Относно първата предпоставка, в исковата молба се твърди, че нарушенията от Народното събрание на Република България на правото на Съюза се изразяват в създаване и поддържане в сила на национална правна норма - чл. 565, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КЗ, като по този

начин не са гарантирани вземанията по задължителната застраховка „гражданска отговорност“ в случай на несъстоятелност на клон на застраховател на държава членка, регистриран в България само за извършваната чрез клона дейност в страната, както и не е предоставена възможността на лица с подобни вземания да получат плащания в рамките на законовата гаранция от български Обезпечителния фонд, която противоречи и е съществено нарушение на правото на ЕС, съдържащи се в Хартата на основните права на ЕС /чл. 20, чл. 21, чл. 36, чл. 38 от Хартата/ и Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009г.

Съгласно чл. 4 § 3 от ДЕС държавите-членки са длъжни за осигурят спазването на правото на ЕС, като прогласеното там задължение за лоялно сътрудничество изисква от тях да гарантират върховенството и ефективното прилагане на правото на ЕС. В изпълнение на това задължение националният законодателен орган, в случая НС, дължи да приема закони, които не противоречат на общностното право, както и да изменя съществуващите, така че същите да не противоречат на общностното право.

Разпоредбата на чл. 565, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КЗ тълкувана граматически, логически и систематично във връзка с останалите разпоредби на КЗ – включително нормите на Глава 52 от КЗ, предвиждат механизмите за гарантиране от Обезпечителния фонд на застрахователни вземания на всички лица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите срещу застраховател в несъстоятелност със седалище в Република България и клон на застраховател от трета държава - чл. 565, ал. 1, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 564, ал. 1 КЗ. Видно от цитираните разпоредби, така и от даденото легално определение на понятията в: § 1, т. 8 от ДР на КЗ „застраховател от трета държава“; в § 1, т. 13 от ДР на КЗ "клон"; в чл. 12, ал. 1, т. 2 КЗ "застраховател от друга държава членка“, който съгласно изискванията на чл. 51, ал. 1 КЗ е длъжен да членува в Националното бюро на българските автомобилни застрахователи и да участва във финансирането на Гаранционния фонд по реда на този кодекс, обосновава извод на съда, че законът с разпоредбата на чл. 565, ал.1 и ал.2 КЗ по недвусмислен начин показва, че се гарантират всички застрахователни вземания по ал.1 на лицата, произтичащи от застрахователен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и че конкретно за гарантиране на застрахователното вземане на ищците към застраховател в несъстоятелност, от Обезпечителен фонд, чиито права произтичат от процесната застрахователна полица, сключена при "Застрахователна компания Олимпик Лимитид" АД, чието седалище е в Република Кипър –членка на ЕС могат да се ползват от гаранциите по чл. 519, т. 2 и т. 3 от КЗ. Неоснователни са доводите на ищците, че отговорността по чл. 423 КЗ не се покрива от обезпечителния фонд по КЗ, съобразно чл. 521 и чл. 564 КЗ и позоваването от ищците на § 1, т. 6 от ДР на КЗ е несъстоятелно, доколкото не би могло да се вземат предвид само част от изразите, използвани от законодателя при определяне на дължими от застрахователите вноски в Обезпечителен фонд, съответно за осигуреното покритие от този фонд при плащане на суми по гарантирани застрахователни вземания.

Освен това съгласно § 7, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ДР на КЗ същия въвежда изискванията на Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. относно застраховката "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка и Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25.11.2009 г. относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност/Платежоспособност II/. Съобразно чл. 274, параграф 1 от посочената директива решението за откриване на производство за ликвидация на дадено застрахователно предприятие, производството за ликвидация и неговите последици са регламентирани от правото, приложимо в държавата-членка по произход, освен ако не е предвидено друго в членове 285 – 292 /тези изключения не са налице в настоящия случай/. С директивите на ЕС, законодателно транспонирани в КЗ, се засилват позициите на увреденото лице, което наред с правото си да иска от причинителя заплащане на обезщетение, може да се обърне пряко към застрахователя. Така то получава нов и допълнителен длъжник - застрахователя, за когото се предполага, че е икономически

по-силен, отколкото е граждански отговорното лице и поради това може да поеме вредите, които често са значителни по размер. Статутът на този вид дружества-застрахователи е регламентиран в КЗ, където в чл. 115 и сл. са посочени изисквания, които дружествата-застрахователи следва да спазват, за да гарантират възможността за точно изпълнение на задълженията по сключените договори за застраховка - да се поддържа покритие на техническите резерви и запасния фонд; застрахователят да разполага с достатъчно собствени средства, които да покриват капиталовото изискване за платежоспособност и минимален гаранционен капитал. Изпълнението на тези изисквания се контролира от Комисията за финансов надзор. Не се доказват твърденията на ищците за неправилно транспониране от Народното събрание на Директивата. Не се посочва и конкретна норма от Директивата, която има отношение към процесния спор и от чието неправилно транспониране са произтекли вреди за ищците. Директивата като акт на ЕС не само предоставя права, но и вменява задължения, така че не би могла да се разглежда като източник на права за ищците по смисъла на чл. 4 § 3 ДЕС. В исковата молба и в хода на производството не се обоснова по никакъв начин противоречието на чл. 565 КЗ с Директивата или е друга норма на правото на ЕС, която предоставя права на частноправни субекти.

Недоказани са и наведените в исковата молба твърдения за нарушение на разпоредби от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС). Според чл. 6, § 1 от ДЕС въпреки че Съюзът зачита правата, свободите и принципите, определени в ХОПЕС, разпоредбите на ХОПЕС не разширяват по никакъв начин определения в Договорите области на компетентност на Съюза. В този смисъл твърденията на ищците за нарушаване от страна на Народното събрание на разпоредби от ХОПЕС са неоснователни. По силата на член 51, параграф 1 от ХОПЕС, разпоредбите ѝ се отнасят за държавите членки, когато те прилагат правото на Съюза. В случая правното положение не попада в приложното поле на правото на Съюза. В тази връзка съгласно т. 39 от Решение на СЕС (пети състав) от 7 ноември 2019 година по съединени дела C-80/18 и C-83/18: „Когато обаче дадено правно положение не попада в приложното поле на правото на Съюза, Съдът няма компетентност да го разгледа и евентуално посочените разпоредби на Хартата сами по себе си не биха могли да учредят такава компетентност (решение от 6 октомври 2015 г., *Delvigne*, C-650/13, EU:C:2015:648, т. 27 и цитираната съдебна практика)".

С оглед изложените правни изводи съдът намира, че забавянето на изплащането на претендираните обезщетения не се дължи на създадено и поддържано законодателство в противоречие с правото на ЕС и неосигуряване на гаранции от страна на законодателния орган, и налага извод, че не е налице твърдяното нарушение.

В решение на Съда от 08.11.2011 г. по дело T-88/09, *Idromacchine Sri, Alessandro Caruzzo и Roberto Caruzzo/ Европейска комисия*, т. 27 е посочено изрично: „27 Щом едно от трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността не е изпълнено, исканията за обезщетение трябва да се отхвърлят, без да е необходимо да се проверява дали са изпълнени останалите две условия (Решение на Общия съд от 20 февруари 2002 г. по дело *Fdrde-Reederei/Съвет и Комисия*, T-170/00, *Recueil*, стр. 11-515, точка 37; вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 септември 1994 г. по дело *KYDER/Съвет и Комисия*, C-146/91, *Recueil*, стр. 1-4199, точка 81). Освен това общностният съд не е длъжен да разгледа тези условия в определен ред (Решение на Съда от 9 септември 1999 г. по дело *Lucassioni/Комисия*, C-257/98 P, *Recueil*, стр. 1-5251, точка 13).

Дори и при евентуално нарушение, то не се доказва наличието и на втората предпоставка - достатъчна същественост на нарушението. Според практиката на СЕС, националната юрисдикция, която разглежда делото за вреди, трябва да прецени дали нарушението е достатъчно съществено, или не. В делото *HNL v. Council and Commission* Съдът подчертава, че понятието за „достатъчно съществено нарушение“ е различно от понятието „нарушение“. Решението на Съда на ЕС по делото *Brasserie du Pecheur и Factortame* съдържа насоки по отношение на разбирането за „достатъчно съществен характер“ на нарушението. Решаващият критерий в това отношение е дали националният

орган разполага с по-широко право на преценка или не. Народното събрание, като орган на законодателната власт, с мандат получен пряко от народа, предполага по-широко право на преценка, която фактически е проява на държавен суверенитет. В конкретния казус Народното събрание не е нарушило явно и сериозно пределите на упражняване на правомощията си. Няма и постановено решение на СЕС, установяващо по безспорен начин нарушение на общностното право от страна на Народното събрание.

Съдът намира за недоказана още една важна предпоставка, необходима за уважаване на иск с настоящата пр. квалификация - наличието на причинно-следствена връзка между нарушението и твърдените от ищите вреди. Всички посочени от ищите нарушения нямат пряка връзка със законодателния процес. Отнасят се към действия на съда или на трети лица - виновният водач за ПТП и ЗК „Олимпик“ - клон България. Фактите, на които ищите се позовават, не обосновават пряка причинно-следствена връзка на твърдяното от ищите нарушение от страна на законодателя с претендираните вреди.

На последно място не са доказани както по основание, така и по размер претендираните от ищите вреди. Съобразно трайната практика на СЕС (Решение по дело C-481/07 P, SELEXSistemi Integrati SpA; Решение по дело C-243/05, т. 27 и др.) при предявяване на иски за ангажиране на извъндоговорната отговорност на публичен орган за вреди, причинени от негов акт, ищецът следва конкретно да докаже факта на претърпяването от него на вреди, техния размер, както и че тези вреди са действителни и сигурни. СЕС изисква вредата да бъде действителна и сигурна. Като дори и вредата да е действителна и сигурна, тя може и да не подлежи на обезщетяване. Както е посочено в решения от 29 октомври 1998 г., TEAM/Комисия, T-13/96, Rec, EU:T:1998:254, т. 76, AFCon Management Consultants и др./Комисия, т. 32 по-горе, EU:T:2005:107, т. 113 и 114 и от 8 декември 2011 г., Evropaiki Dynamiki/Комисия, T-39/08, EU:T:2011:721, т. 47 „9/. Трябва да се припомни, че според съдебната практика искът, в подкрепа на който се изтъква вреда, произтичаща от пропусната полза, трябва да се отхвърли, защото не става въпрос за настъпила и действителна вреда, а за бъдеща и предполагаема вреда.. “. Съдът допълва: „ 92. Действително, за да е изпълнено условието за наличие на вреда, вредата, чието поправяне се иска, трябва да е действителна и сигурна, обстоятелства, които ищецът следва да докаже (решение Evropaiki Dynamiki/Комисия, т. 91 по-горе, EU:T:2011:721, т. 46 и цитираната съдебна практика)". СЕС е категоричен, че подобни предполагаеми вреди не подлежат на обезщетяване „96. При това положение вредата, съответстваща на пропуснати ползи за ищеца и свързана със загубата на разглежданата поръчка, не е настъпила и действителна, а предполагаема. Следователно тя не може да бъде предмет на обезщетяване.“

С оглед на горното следва да се посочи, че в съответствие с чл. 282 и чл. 283 от Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 25.11.2019 г. относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност и съгласно чл. 332 и чл. 333 от Закона за застрахователните и презастрахователните услуги и свързани с тях дейности от 2016-2019 г. на Република Кипър за правото на предявяване на вземания от кредиторите с обичайно пребиваване, местоживееене или централно управление в други държави-членки, на официалната страница на българския клон е публикувано уведомление за започване на производство по принудителна съдебна ликвидация на кипърското застрахователно дружество и кредиторите са поканени да предявят вземанията си срещу длъжника със съответен формуляр и указания относно срока и възможността за неговото продължаване.

Освен това, на сайта на Гаранционния фонд - <http://www.guaranteefund.org/bg/>, е създадена отделна рубрика „ЗК Олимпик“, в която се публикува информация по случая. Според публикации на официалната интернет страница на Гаранционен фонд от 27.10.2021 г. и 03.03.2022 г., е приключило арбитражното дело, образувано по иск на българския Гаранционен фонд срещу Гаранционния фонд на Република Кипър пред Съвета на бюрата във връзка с несъстоятелността на застрахователна компания "Олимпик". Основното заключение в арбитражното решение е, че Конвенцията от 1995 г. за правото на регрес между гаранционните фондове е приложима по случая, съответно кипърският Гаранционен

фонд е отговорен по отношение на застрахователните договори, сключени чрез българския клон на "Олимпик". След потвърждение, че кипърският Гаранционен фонд ще се съобрази с решението на арбитъра, като следващ етап предстои провеждането на преговори за изработване и сключване на Техническо споразумение, с което да се уредят процедурите и механизмите по разплащанията. Те предвиждат разплащанията по вземанията да бъдат извършвани от българския Гаранционен фонд, а изплатените от него суми да бъдат възстановявани от страна на кипърския Гаранционен фонд, като Гаранционният фонд ще оповестява своевременно информация за развитието на процеса. Решението на арбитъра към Съвета на бюрата дава отговор на въпроса "кой носи финансовата отговорност", но то не решава съществени и практически ориентирани въпроси. Последните се адресират именно чрез Техническото споразумение, което предстои да бъде изготвено съвместно от българския Гаранционен фонд, кипърския Гаранционен фонд и ликвидаторите на "Олимпик" АД. Чрез него ще се определят обхватът на вземанията, процедурите и механизмите на плащане на вземанията, механизмите за възстановяване от страна на кипърския Гаранционен фонд на платените от българския Гаранционен фонд суми, както и други съществени аспекти на процеса, като без финализирането на този етап практически е невъзможно да стартират плащания.

Публикувано на 20.06.2022 г. съобщение на сайта на Гаранционния фонд сочи, че като първи етап в процеса по плащания по застрахователни договори, сключени чрез българския клон на застрахователна компания "Олимпик" в ликвидация, Гаранционният фонд стартира изплащане на главниците по безспорните обезщетения, определени и потвърдени по съдебен ред. Плащанията ще се извършват в периода от 4 до 8 юли 2022 г., съобразно списък и информация, предоставени на Гаранционния фонд от ликвидаторите на ЗК „Олимпик“. Съответните суми по обезщетенията ще бъдат преведени от Гаранционния фонд по банков път на увредените лица, по посочените от тях банкови сметки в производството по ликвидация на ЗК „Олимпик“. Заинтересованите лица следва своевременно да уведомят ликвидаторите на ЗК „Олимпик“ за промени в обявените пред тях обстоятелства, свързани с промяна на банкова сметка и/или пълномощници на тел. 02/902-09-00; 0877885038 или имейл officebg@olympicins.eu. Предвид анонсираното от Гаранционен фонд предстоящото уреждане с посоченото Техническо споразумение на възможността вземанията по сключените със ЗК "Олимпик клон България" КЧТ застрахователни договори да бъдат изплащани от българския Гаранционен фонд, а кипърският Гаранционен фонд да му възстановява впоследствие сумите, то съдът намира, че в конкретния случай ищците не доказват нанесени имуществени вреди в причинна връзка с нарушението; не се доказва неизбежността от настъпването им. В конкретния казус липсват въобще данни за настъпили за ищците имуществени вреди, както претърпени загуби, така и пропуснати ползи.

Всичко гореизложено води до извод на съда, че ищците не доказват кумулативните предпоставки за ангажиране на деликтната отговорност на държавата по чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ за причинените им вреди от твърдяното нарушение от Народното събрание на Република България от създадено и поддържано законодателство в противоречие с правото на ЕС и неосигуряване на гаранции от страна на законодателния орган, и предявените искове са неоснователни.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на ищците не се дължат разноски, респ. на адвоката на ищците не се дължи възнаграждение за оказана безплатно адвокатска помощ – чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА.

Ответникът претендира ю.к. възнаграждение, което дължимо на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, определено от съда по реда на чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП и с оглед правната и фактическа сложност на делото е в размер на 360 лЕ., която сума с оглед неоснователността на исковите ищците дължат на ответника изцяло.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. К. М., ЕГН: ***** с адрес: ***, и Е. З. П., ЕГН: ***** с адрес: *** срещу Народното събрание на Република България, гр. София, пл. „Народно събрание” № 2, искове с правно основание чл. 2в, ал.1, т. 2 ЗОДОВ за заплащане на сумата от 100 000 лв. на Е. К. М. и сумата от 80 000 лв. на Е. З. П. – представляващи обезщетения за причинени имуществени вреди от нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в създаване и поддържане в сила на национална правна норма - чл. 565, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КЗ, с което не са гарантирани вземанията по задължителната застраховка „гражданска отговорност" в случай на несъстоятелност на клон на застраховател на държава членка, регистриран в България само за извършваната чрез клона дейност в страната, както и не е предоставена възможността на лица с подобни вземания да получат плащания в рамките на законовата гаранция от български Обезпечителния фонд, която противоречи и е съществено нарушение на правото на ЕС, съдържащи се в Хартата на основните права на ЕС /чл. 20, чл. 21, чл. 36, чл. 38 от Хартата/ и Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 14.04.2022 г. до окончателното плащане, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА Е. К. М., ЕГН: ***** с адрес: ***, и Е. З. П., ЕГН: ***** с адрес: ***, да заплатят на Народното събрание на Република България, гр. София, пл. „Народно събрание” № 2, сумата от 360 лв. - разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – София в 2-седмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Окръжен съд – Перник: _____